

Dyreplageri, som var saa almindeligt i Milano. »Dyrene er gode, men ulykkelige Skabninger,« skrev hun, »og Menneskene har Ret til at bruge dem paa en fornuftig Maade, men ikke til at være grusom imod dem.« [Hendes Brev, som blev trykt i *Il Secolo*, gav Anledning til Oprettelsen af Dyrebeskyttelsesforeningen i Milano].

Kort efter at Brevet var trykt, besøgte hun Moneta og sagde:

»De har talt til mig om, at der skulde skaffes Arbejde til den stakkels Lærer, som vilde tage Livet af sig selv. Jeg tror, jeg har fundet paa noget, som næppe vil støde hans Følelser. En af mine Veninder i Nord-Amerika har skrevet en Bog om den Medfølelse, der bør vises Dyrene. En anden af mine Veninder, en fattig ung Pige, har oversat den paa italiensk. Men Oversættelsen behøver at rettes. Kunde Deres Lærer ikke rette og renskrive den?«

Saaledes fik Læreren Arbejde og Brød for saa lang Tid, at han atter kom sig aandelig og legemlig, og igen kunde sørge for sig selv.

Men Bogen blev trykt med en lille Fortale af Moneta og frit omdelt i Skolerne.

Cora Kennedy, med sit rige Hjærte og sine rige Midler, forstod at hjælpe paa en saa fornuftig Maade, at der ved hendes Død var nok til ogsaa efter denne at hjælpe de Indstiftelser, hvis Formaal hun især ønskede at fremme. De unødvendige Lidelser, hun vilde forebygge, fandt hun ej alene hos Dyrene (som man jo ogsaa i Danmark har begyndt at beskytte). Hun vilde ogsaa indskrænke Krigens Ofre, ej alene hjælpe Invalider, men forebygge, at saa mange blev det. Derfor testamenterede hun den lombardiske Fredsforening 30,000 Lire (21,000 Kr.). Den saa der- ved sin Fremtid betrygget. Dyrebeskyttelsesforeningen fik 50,000 Lire.

Mange velsigner hendes Minde.

—e—

Teateroversigt.

Det kgl. Teater.

Sæsonen begyndte som sædvanlig den første September. Kun et faatalligt Publikum overværede Opførelsen af Holbergs »Jacob von Tyboe«, der gik livfuldt over Scenen og for Hovedrollernes Vedkommende blev fortrinlig spillet. Hr. Schrams Jacob von Tyboe er kendt fra tidligere Tid som en komisk Præstation af Rang. Man kan ikke andet end forbavses over den alderstegne Kunstners Spil. Han staar som et lysende Exempel for sine yngre Fæller. Altid ufortrøden tager han fat paa de Roller, der tildeles ham. Skønt Jacob von Tyboe først blev betroet ham, da han var over 69 Aar gammel, svarede han fuldstændig til de Forventninger, man allerede for en Række Aar tilbage havde næret til ham, hvis det en Gang skulde falde i hans Lod at legemliggøre denne hartad guddommelige Komediefigur, der beholder sin Almengyldighed for alle Tider — ti Jacob von Tyboe er en Type, der aldrig dør ud; den Dag i Dag ser vi ham lyslevende blandt os, brovtende og skvadronerende af sine mange Feltslag og Blessurer og svævende i den Indbildning, at alle Fruentimmer er forlibet udi ham.

Fuldt jævbyrdig med Hr. Schram er kun Hr. Olaf Poulsen. Jesper Oldfux er en af hans bedste Holbergroller. Ved Siden af hans sprudlende Komik synes Hr. Mantzius' Stygotius lidt bleg og tør i Farven.

Teatret kunde gjerne have spenderet nye Dekorationer og Sætstykker paa Komediene. Desværre spilles Holberg regelmæssig i jasket Udstyr. Scenegangen syntes ikke altid at være i Overensstemmelse med Holbergs Text. Midt i fjerde Akt skal Dekorationen utvivlsomt forandres: Drikke-Scenen mellem Magisterens og Tyboes Tjenere skal sikkert foregaa i et Værtshus og ikke paa Gaden. Det er dog meningsløst, at de to Tjenere sidder paa aaben Gade og pokulerer; Værtens Slutningsreplik og Holbergs Sceneangivelse, hvori der bl. a. staar, at Christoff »lader som han faar ondt og falder derpaa i Søvn paa Gulvet« og at »man trækker ham til Sengs« tyder ogsaa paa, at Scenen foregaa inden Døre. Paa Hans Tegners Illustration til denne Scene i Jubel-udgaven af Komediene ser man da ogsaa de to Tjenere pokulere inde i Værtshuset: Christoff, der anstiller sig fuld for at narre Magisterens enfoldige Tjener Jens, ligger paa Bordet og har slynget Armen om den fede, grinende Vært, medens Jens sidder og venter med Længsel paa, at det Øjeblik skal komme, da Modstanderen bliver slæbt i Seng, og han kan faa Fingre i den store Pengepung. —

Den tredje Aften opførtes Augiers og Sandeaus fireakts Komædie »Hr. Poirier og hans Svigersøn« i ny Indstudering, men kun for anden Gang. Første Gang blev Stykket spillet i 1882, men da Adolf Rosenkilde, som udførte Poirier, blev syg, kom det ikke oftere frem. I den berømmelige Hofteatersæson blev det spillet mange Gange — i en grufuld Oversættelse, under Titlen »En fornem Svigersøn« — med *Høedt* og *Michael Wiehe*. Ogsaa Folketeatret har givet det med Held.

Det nytter ikke at nægte det: Komædien er nu forældet og fængsler ikke længer Publikum. Man er ked af de forfærskede Konflikter mellem adelige og borgerlige, som man kender saa godt fra tallose Skuespil og Komædier, og skønt der virkelig er mange Glimt af Aand og Lune i Augiers Komædie, virker den som Helhed trættende. Udførelsen var heller ikke god. De spillende syntes at staa famlende overfor de enkelte Roller og at behandle dem overfladisk, uden at trænge ind i deres indre Kærne. Hr. Carl Price som Kokken Vatel — en lille Birolle — var noget nær den heldigste. Hr. Olaf Poulsens Poirier bar ikke Vand mod Coquelins Fremstilling af den rige, spidsborgerlige Købmand, der gjerne vil være Pair af Frankrig. Gaston — den elegante, levelystne Marquis, der knap en Maaned efter sit Bryllup holder Stævnemøder med en Dame og kujonerer sin Svigerfader, men endelig gaar i sig selv og omvender sig — blev spillet jævnt godt, men kedelig af Hr. Mantzius. Fru Bloch fik intet ud af den unge Frue, som i hendes Hænder blev en lille, pjattet Gaas, og Hr. Reumert, der genoptraadte paa Teatret som Gastons fortrolige Ven, Hector, Hertug af Montmeyran, udmærkede sig ikke i nogen Henseende: Rollen er umulig.

Scenearrangementet er heldigt undtagen i sidste Akt: Slutningsrepliken, der saa træffende illustrerer Hr. Poiriers Karakter, faldt af den Grund virkningsløst til Jorden. Her kunde Sceneinstruktøren have lært noget af det franske Selskab, som — med Coquelin i Spidsen — ifjor opførte Stykket paa Kasino. Til Slutning forlod alle Personerne — med Undtagelse af Poirier — langsomt Scenen. Poirier sad tilsidst alene tilbage ved Bordet i Midten og sagde selvelbehagelig og med indre Tilfredshed Slutningsrepliken: »Vi skriver i Aar 1846; i 47 kan jeg være deputeret for Arrondissementet Presles, og i 48 Pair af Frankrig.«

Paa det kgl. Teater stod de spillende i en Halvkreds. Yderst til venstre Poirier, der mumlede Repliken afsides — hvorpaa de alle bukkede og Tæppet faldt. —

Baade efter »Jacob von Tyboe« og »Hr. Poirier og hans Svigersøn« udførte Fru Dons-Kaufmann, der — uddannet i Md. Marchesis Skole — nyder stor Anseelse som Sanglærerinde i Paris, nogle Sangnumre. Hendes fine, skære Sopran tog sig ikke rigtig ud i det kgl. Teaters mægtige Rum. Bedst lykkedes Ophelias Vanvidsarie af Thomas' »Hamlet«, og en Verdisk Arie; de rige Koloraturer, hvormed disse to Forcennumre er overbroderede, lykkedes upaaklagelig. Tyske og nordiske Sange ligger øjensynlig ikke for Fruens Talent; ikke for intet er hun uddannet i fransk Skole.

Verdis »Aida«, der blev genoptaget paa Sæsonens anden Aften, er en fortrinlig Forestilling, som man altid overværer med Fornøjelse. Frk. Nordgrens Amneris og Hr. Frederik Bruns Radamès er Præstationer af Rang; ogsaa de øvrige medvirkende bidrager til det heldige Ensemble.

En Reform af Betydning for Operavirksomheden er gennemført i Sommer, idet Kapellet er bleven sænket 2—3 Alen, saa Medlemmerne sidder skjulte for Publikums Blikke. Kun Kapelmesteren, der er anbragt paa et højt »Skafot«, kan ses. Om Reformens utvivlsomme Nytte for Operaen og lige saa utvivlsomme